

31998D0501

12.8.1998

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 225/29

DECYZJA KOMISJI**z dnia 24 lipca 1998 r.****dotycząca niektórych szczególnych transakcji określonych w pracy nad Protokołem w sprawie procedury nadmiernego deficytu w związku ze stosowaniem art. 1 dyrektywy Rady 89/130/EWG, Euratom w sprawie harmonizacji obliczania produktu narodowego brutto w cenach rynkowych***(notyfikowana jako dokument nr C(1998) 2204)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)***(98/501/WE, Euratom)*

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/130/EWG, Euratom z dnia 13 lutego 1989 r. w sprawie harmonizacji obliczania produktu narodowego brutto w cenach rynkowych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

definicja produktu krajowego brutto w cenach rynkowych przewidziana w art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 3605/93 z dnia 22 listopada 1993 r. w sprawie stosowania Protokołu w sprawie procedury nadmiernego deficytu ⁽²⁾ załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską odnosi się do definicji z art. 2 dyrektywy 89/130/EWG, Euratom;

dla weryfikacji danych statystycznych, które mają być przedstawione w Protokole w sprawie procedury nadmiernego deficytu, Komisja jest poinformowana o niektórych szczególnych transakcjach, które mają wpływ na PKB lub PNB i musi je ocenić;

w celu zastosowania art. 2 i 6 rozporządzenia (WE) 3605/93 w sprawie stosowania Protokołu w sprawie procedury dla nadmiernego deficytu, niezbędne jest wyjaśnienie i uzupełnienie pewnych zasad ujętych w drugim wydaniu ESA dotyczącym wspomnianych wyżej szczególnych transakcji, w ramach definicji PNB w cenach rynkowych przewidzianej w art. 1 dyrektywy 89/130/EWG, Euratom;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 6 dyrektywy 89/130/EWG, Euratom,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W celu zastosowania art. 1 dyrektywy 89/130/EWG, Euratom, w Załączniku wymieniono szczególne transakcje, które mają wpływ na PKB lub PNB, a które zostały określone przed dniem 31 grudnia 1997 r. oraz metody rachunkowości, które Państwa Członkowskie stosują w odniesieniu do tych transakcji na mocy drugiego wydania ESA.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie skorygują swoje oszacowania dotyczące PKB i PNB, począwszy od 1994 r., aby uwzględnić metody rachunkowości przewidziane w art. 1.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 lipca 1998 r.

W imieniu Komisji

Yves-Thibault DE SILGUY

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 49 z 21.2.1989, str. 26.⁽²⁾ Dz.U. L 332 z 31.12.1993, str. 7.

ZAŁĄCZNIK

I. Sposób traktowania odsetek w przypadku obligacji z dużym dyskontem i obligacji bez kuponu odsetkowego**1. Obligacje konwencjonalne**

ESA 79 (ust. 706) wskazuje, jak należy traktować różnicę między kursem emisji a wartością nominalną obligacji, które można zaklasyfikować do obligacji konwencjonalnych (takich, dla których ta różnica jest mała):

- w przypadku obligacji krótkoterminowych różnica między kursem emisji a wartością nominalną ma być traktowana jak odsetki księgowane przy emisji obligacji; różnica ta ma zatem wpływ na deficyt sektora publicznego,
- w przypadku obligacji średnio- i długoterminowych różnica między kursem emisji a wartością nominalną nie ma być traktowana jak odsetki, lecz jak salda zysków i strat; różnica ta nie ma zatem wpływu na deficyt sektora publicznego.

Konieczne jest, zatem ustalenie następujących rozróżnień:

- rozróżnienie między obligacjami krótko- a średnio- i długoterminowymi: określone w pkt 2 poniżej,
- rozróżnienie między obligacjami, dla których różnica między kursem emisji a wartością nominalną uważana jest za niewielką (obligacje konwencjonalne) i obligacjami, dla których ta różnica jest duża (obligacje niekonwencjonalne); jest to przypadek obligacji z dużym dyskontem lub z dużą premią. Obligacje emitowane z dużym dyskontem opisuje pkt 3 poniżej.

2. Rozróżnienie między obligacjami krótko a średnio- i długoterminowymi

Weksle i obligacje krótkoterminowe to te, których termin wykupu wynosi do 12 miesięcy włącznie.

To zapewnia doskonale porównywalne traktowanie w poszczególnych państwach UE obligacji konwencjonalnych wyemitowanych po kursie zbliżonym do wartości nominalnej i jest zgodne z ESA 79; zatem dla obligacji krótkoterminowych księgowanie wypłaty odsetek nie może być przeniesione z jednego roku na drugi.

3. Obligacje z dużym dyskontem

Obligacje z dużym dyskontem to obligacje emitowane poniżej wartości nominalnej, przynoszące odsetki o stopie niższej od stopy rynkowej.

Obligacje z dużym dyskontem określa się jako te, których kupon nominalny nie przekracza 50 % dochodu w czasie wykupu (obliczanego na podstawie kursu emisji).

W przypadku obligacji z dużym dyskontem różnica między kursem emisji a wartością nominalną ma być uważana za odsetki, a odsetki te mają być zaksięgowane w chwili wykupu obligacji. Jest to zgodne z decyzją podjętą w sprawie sposobu traktowania obligacji bez kuponu odsetkowego.

4. Obligacje bez kuponu odsetkowego

Różnica między kursem emisji a ceną wykupu obligacji bez kuponu odsetkowego jest traktowana jak odsetki, które mają być księgowane jak odsetki wypłacone w terminie wykupu obligacji.

II. Sposób traktowania odsetek w przypadku obligacji indeksowanych

Obligacje indeksowane traktuje się na dwa różne sposoby w zależności od tego, czy obligacja jest związana z indeksem cen towarów konsumpcyjnych, czy z aktywem finansowym takim jak waluta obca lub złoto.

W przypadku gdy obligacja jest związana z indeksem cen towarów konsumpcyjnych, „wzrost kapitału” wynikający z ruchu indeksu ma być uważany za odsetki. Odsetki powinny być księgowane w czasie wykupu obligacji.

W przypadku gdy obligacja jest związana z aktywem finansowym, takim jak waluta obca lub złoto, „wzrost kapitału” nie powinien być traktowany jak odsetki, lecz jak „zysk kapitałowy/strata”, tak jak w przypadku obligacji emitowanych w walucie obcej.

III. Skapitalizowane odsetki od depozytów i innych instrumentów finansowych objętych ESA 79

Odsetki są księgowane oddzielnie od kapitału, a skapitalizowana kwota księgowana jest w dniu zapłaty i nie jest rozkładana na różne okresy. Oznacza to, że w przypadku depozytów lub podobnych instrumentów finansowych, które są pasywami jednostki instytucjonalnej, skapitalizowane odsetki będą zapisywane jako jej wydatki w momencie wypłaty odsetek posiadaczom tych instrumentów.

IV. Sposób traktowania obligacji emitowanych w kilku transzach („coupons courus”)

W przypadku obligacji (takich, które są emitowane w transzach w różnych momentach w czasie bez zmiany daty płatności kuponów) należny kupon będzie zaksięgowany jako krótkoterminowe zobowiązanie na rachunku „należności i zobowiązania” (kod F72 w ESA 79).

W praktyce oznacza to, że jeśli jednostka instytucjonalna wyemituje obligację w różnych transzach, lecz z tym samym kuponem, to podniesie kurs emisji później emitowanych transz tak, by zapewnić taki sam dochód wszystkim posiadaczom obligacji. Różnica między pierwotnym kursem emisji a wyższym kursem emisji drugiej transzy jest księgowana jako krótkoterminowe zobowiązanie wobec posiadacza drugiej transzy, które zostanie wypłacone, kiedy przypadnie termin zapłaty kuponu.

V. Obligacje liniowe

Obligacje liniowe, tak jak obligacje zamienne, są to obligacje emitowane w kilku transzach w tej samej linii, a więc są to obligacje o tej samej nominalnej stopie procentowej oraz o identycznych terminach zapłaty kuponów i wypłaty w terminie zapadalności.

Charakteryzuje je to, że nowe transze mogą być emitowane kilka lat po pierwszej emisji. Są one zatem emitowane z dyskontem i z premiami, które mogą być znaczne w wyniku zmian rynkowych stóp procentowych od momentu pierwszej emisji.

W celu rozróżnienia wartości nominalnej od kursu emisji (dyskonto lub premia) w czasie emisji nowej transzy, należy uczynić rozróżnienie między transzami emitowanymi w ciągu dwunastu miesięcy od pierwszej emisji i transzami emitowanymi po upływie dwunastu miesięcy.

W przypadku każdej transzy wyemitowanej w ciągu dwunastu miesięcy po pierwszej emisji różnica między wartością nominalną a kursem emisji (dyskonto lub premia) musi być traktowana jak zysk kapitałowy lub strata.

W przypadku każdej transzy wyemitowanej po upływie dwunastu miesięcy po pierwszej emisji różnica między wartością nominalną a kursem emisji (dyskonto lub premia) musi być traktowana jako odsetki.

VI. Leasing finansowy

Wszystkie transakcje leasingowe muszą być traktowane jak leasing operacyjny. Na przykład oznacza to, że w przypadku zbycia przez jednostkę instytucjonalną nieruchomości lub innego majątku trwałego oraz wynajmowania go z powrotem z zamiarem nabycia pod koniec okresu wynajmu (ta operacja ma, zatem wiele cech leasingu finansowego), transakcja ta musi być traktowana jak leasing operacyjny. Zatem wpływy ze sprzedaży nieruchomości księgowane są jako wpływy zmniejszające deficyt. Zobowiązanie odkupienia tego składnika aktywów przy końcu okresu najmu to zobowiązanie warunkowe, które nie jest zapisywane na poczet długu.

VII. Klasyfikacja organów krajowych działających w imieniu WE (EFOGR itd.)

Jednostki instytucjonalne, które prowadzą działania związane z regulacją rynku i z rozprowadzaniem subsydiów, muszą być klasyfikowane w następujący sposób: jeśli nie można ich podzielić na takie, które dokonują regulacji rynku i takie, które rozprowadzają subsydia, to jednostki te powinny być zaklasyfikowane do sektora jednostek budżetowych, jeżeli koszty poniesione na regulację rynku stanowią mniej niż 80 % ich kosztów całkowitych.

VIII. Transakcje swapowe procentowe i walutowe

W przypadku transakcji swapowych na stopy procentowe księgowane powinny być tylko wypłaty netto (wpływy) odsetek między dwiema stronami transakcji.

W przypadku transakcji swapowych dotyczących walut kwota pozostająca do spłaty w walucie obcej powinna być wyceniona zgodnie z rynkowym kursem walutowym, a nie po kursie walutowym uzgodnionym w umowie typu swap.

IX. Fundusze emerytalne

Niektóre fundusze emerytalne, które finansują świadczenia głównie na podstawie wpłat gotówkowych, a w nieznacznym stopniu na podstawie wpłat kapitałowych, muszą być klasyfikowane w podsektorze funduszy zabezpieczenia społecznego administracji centralnej.

Kryteria klasyfikacji są takie, że fundusze te są jednostkami instytucjonalnymi, ponieważ mają pełny zestaw rachunków i swobodę podejmowania decyzji, a także wypłacają ubezpieczonym świadczenia bez odnoszenia się do indywidualnego narażenia na ryzyko, co oznacza, że systemy emerytalne oparte na zatrudnieniu tworzone są na zasadzie grupowej równowagi finansowej.
